

TED HUGHES
BĂRBATUL DE FIER

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TED HUGHES

BĂRBATUL DE FIER

**ILUSTRĂȚII
DE TOM GAULD**

**TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE VIRGIL STANCIU**

Redactor: Iulian Curuia
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUGHES, TED

Bărbatul de Fier / Ted Hughes; trad. din lb. engleză de Virgil Stanciu;
cu il. de Tom Gauld. – București: Art, 2017

ISBN 978-606-710-478-3

I. Stanciu, Virgil (trad.)

II. Gauld, Tom (il.)

821.111

Ted Hughes
The Iron Man

All rights reserved

© The Estate of Ted Hughes, 1968

Illustrations © Tom Gauld, 2005

© Editura Art, 2017, pentru prezenta ediție

PENTRU FRIEDA ȘI NICHOLAS

Artis
artistic and architectural design and construction

1

Sosirea Bărbatului de Fier

Bărbatul de Fier ajunsese pe vârful piscului.

Cât de mult mersese? Nu se știe. De unde venea? Nu se știe. Cum fusese plămădit? Nu se știe.

Mai înalt decât o casă, Bărbatul de Fier stătea în vârful piscului, chiar la margine, în întuneric.

Vântul cânta printre degetele lui de fier. Capul lui uriaș de fier, de forma unui coș de gunoi, dar mare cât un dormitor, se întorcea încet la dreapta, se întorcea încet la stânga. Urechile lui de fier se întorceau când încolo, când încoace. Ochii, ca niște faruri, străluceau albi, apoi roșii, apoi infraroșii, cercetând marea. Până atunci Bărbatul de Fier nu văzuse niciodată marea.

Se legăna în vântul puternic ce-l împingea din spate. Se aplecă în față, pe marginea prăpastiei.

Picioarul lui de fier, enormul lui picior de fier, se ridică – în sus, în afară, în gol, iar Bărbatul de Fier păși înainte de pe stâncă, în vid.

BURUBUM!

Bărbatul de Fier căzu de pe stâncă ducându-se de-a berbelea-cul la vale.

BUM!

BUM!

BURUBUM!

Din bolovan în bolovan, din răgălie în răgălie, rostogolindu-se lent.

Și cum se lovea și se tot lovea așa

Picioarele de fier i se desprinseră.

Brațele de fier i se desprinseră, iar mâinile i se separară de brațe.

Marile urechi de fier îi căzură și ochii îi ieșiră afară din găvane.

Uriașul cap de fier îi căzu de pe trunchi.

Toate bucățile separate săltară, se împrăștiară, izbindu-se, ciocnindu-se, trosnind, până departe, jos, pe țărmul pietros.

Câteva pietre l-au însoțit în cădere.

Apoi

Liniște.

Numai mugetul mării, mușcând din marginea țărmului stâncos, unde bucățile și resturile din Bărbatul de Fier zăceau risipite în lung și-n lat, tăcute și nemișcate.

Doar una din mâinile de fier, aflată lângă un vechi bocanc de marinar plin cu nisip, pe care marea îl aruncase pe țărm, mișcă din deget un minut, ca un crab răsturnat pe spate. Apoi rămase nemișcată.

În timp ce stelele continuau să se rotească pe boltă, vântul continua să tragă de iarba de pe stâncă, iar marea continua să fiarbă și să bubuie.

Nimeni nu avea habar că Bărbatul de Fier se prăbușise.

Noaptea trecu.

Chiar înaintea zorilor, când bezna se albăstri și formele stâncilor se separară unele de altele, doi pescăruși trecură în zbor, țipând, pe deasupra stâncilor. Aterizară pe o palmă de nisip. Aveau doi puișori într-un cuib de pe culme. Căutau de mâncare.

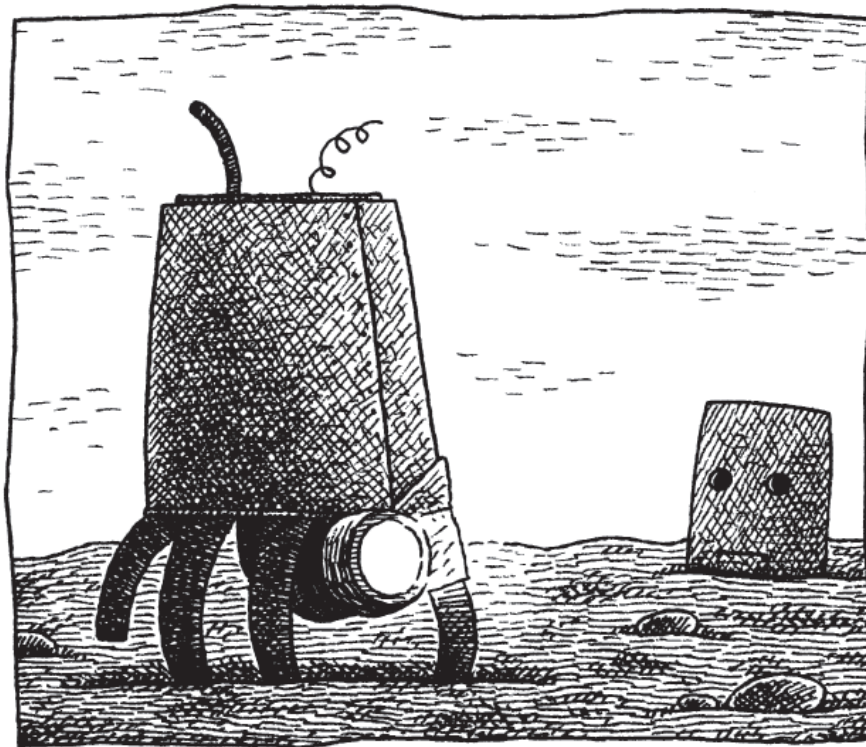
Un pescăruș se ridică în zbor – Aaark! Văzuse ceva. Plană în zbor jos peste stâncile ascuțite.

Ateriză și luă ceva în cioc. Ceva lucios, rotund și tare. Era un ochi al Bărbatului de Fier. I-l duse perechii lui. Amândoi se zgâiră la lucrul acela ciudat. Ochiul îi privea și el. Se rostogolea de pe o parte pe alta, uitându-se când la un pescăruș, când la celălalt. Ațintindu-l cu privirile, păsările își spuseră că era vreun soi de scoică mai stranie care le iscodea de sub cochilia ei.

Apoi celălalt pescăruș se ridică în zbor, se roti, ateriză și luă ceva de pe jos. Un obiect greu, incomod. Pescărușul zbură la joasă înălțime, căznit, opintindu-se cu lucrul acela greu. În cele din urmă, pasărea îl lăsă să-i cadă din cioc lângă ochi. Lucrul cel nou avea cinci picioare. Se mișca. Pescărușii socotiră că era o specie necunoscută de crab. Credeau că găsiseră un crab ciudat și o scoică ciudată. Habar n-aveau că găsiseră ochiul Bărbatului de Fier și mâna lui.

Însă de îndată ce ajunseră unul lângă celălalt, ochiul privi mâna. Lucirea lui deveni albastră. Mâna se ridică pe trei degete și pe degetul mare și-și înălță arătătorul, aidoma unui nas lung. Acesta pipăi în jur. Atinse ochiul. Bucuros, înhăță ochiul și-l cuibări sub degetul mijlociu. Ochiul se uita de acolo, printre degetul arătător și degetul mare. De-acum mâna vedea.

Se uită în jur. Apoi țâșni și-l împunse pe un pescăruș cu degetul țeapăn, după care se repezi la celălalt și-l împunse și pe el. Cele două păsări se ridicară în vânt, țipând înspăimântate.

Apoi, încet, mâna se târî peste pietre, căutând. Brusc, fugi înainte, apucă ceva și trase. Dar lucrul acela era prins între doi bolovani. Era unul dintre brațele Bărbatului de Fier. În cele din urmă, mâna lăsă brațul și o zbughi încolo și-ncoace printre pietre până când se opri și atinse grijuliu ceva. Era cea de-a doua mână. Mâna cea nouă se ridică și-și încolăci degetul în jurul degetului mic al mâinii cu ochiul, lăsându-se condusă. Acum cele două mâini, cea văzătoare conducând-o pe cea oarbă, se duseră împreună înapoi la braț și reușiră să-l deștepenească.

Mâna cu ochi se fixă în încheietura brațului. Brațul se ridică și umblă pe mână. Cealaltă mână se ținea în continuare de ea și straniul trio se puse pe căutat.

Un ochi! Iată-l, clipind spre ei fără cuvinte, de lângă o pietricică negru cu alb. Mâna văzătoare potrivi ochiul în mâna nevăzătoare, așa că acum ambele mâini vedeau. Se deplasară fugind printre pietre. Nu peste mult timp găsiră un picior. Săriră în vârful piciorului, iar piciorul făcu salturi peste pietre, cu brațul bălăbănindu-se prins de mâna care strângea partea de sus a piciorului. Cealaltă mână se ținea de partea de sus a primei mâini. Amândouă, cu ochii lor, pilotau piciorul, întorcându-l încolo și-ncoace, cum își strunește calul un călăreț.

Curând găsiră celălalt picior și celălalt braț. Acum fiecare mână, cu un ochi în palmă și un braț legănându-se din încheietură, călărea separat, pe câte un picior, pe plajă. Hop, hop, hop, mergeau ele, uitându-se printre pietre. Una găsi o ureche, în același moment când cealaltă găsi torsul uriaș. Mâinile dibace atașară picioarele la tors, apoi potrivoră și brațele la locul lor, lucrând una pentru cealaltă, iar corpul se înălța acum cu picioare și mâini, dar fără cap. Mergea pe plajă, ținându-și ochii în mâini, căutându-și capul pierdut. În sfârșit, iată și capul: fără ochi, fără urechi, cuibărit într-un morman de alge roșiatice. Cât ai zice pește, Bărbatul de Fier își potrivi capul pe trunchi, ochii la locul lor – și totul era unde trebuia să fie, cu excepția unei

urechi. Tocmai străbătea plaja cu pași mari, căutându-și urechea lipsă, când soarele se ridică de dincolo de mare și se făcu zi.

Cei doi pescăruși stăteau pe marginea cuibului, sus pe culme. Îl urmăreau pe bărbatul imens pășind când într-o direcție, când în alta, peste bolovanii de jos. Între ei, pe buza de piatră, era o mare ureche de fier. Pescărușii n-o puteau mânca. Puii lor n-o puteau mânca. Stătea acolo sus, pe stânca înaltă.

Jos, departe, Bărbatul de Fier căuta.

În cele din urmă se opri și privi marea. Se gândea oare că marea îi șterpelise urechea? Poate credea că marea se umflase cât timp zăcuse el împrăștiat și apoi se retrăsese, luând urechea cu ea.

Păși înspre mare. Se duse pe dig și rămase un timp nemișcat, cu valurile clocotindu-i în jurul genunchilor. Apoi înaintă tot mai adânc, tot mai adânc.

Pescărușii își luară zborul și planară până jos, deasupra uriașului cap de fier care se mișca lent înspre larg, în înspumata mare. Ochii străluceau roșii, la nivelul creștelor de valuri, până când un talaz mai mare îi acoperi și spuma îi împrășcă fruntea. Capul tot se mai mișca sub apă. Ochii și creștetul i se mai văzură o clipă într-o adâncitură a apelor umflate. Ochii erau acum verzi. Pe urmă marea îi acoperi, și pe ei, și capul.

Pescărușii descriau cercuri joase deasupra liniei de bule de aer ce se deplasa încet spre largul mării adânci.

